

KEES VAN KOOTEN

Alle treiterertrends

2013
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Treiterertrends (1969)

FONDUUTJE

‘Nou: ik weet niet wat jullie doen, maar ik begin hoor.’

‘Dat is taal naar m’n hart Karel. Jongens: Karel begint.’

‘Zit je niet een beetje krap daar, Petra?’

‘Kom nou Frits: zo dik ben ik nou ook weer niet.’

‘Tast toe jongens, tast toe. Allemaal het vorkje in de aanslag?’

‘Niet om kritiek te hebben hoor Bart, want het ziet er ontzettend lekker en gezellig uit, maar weet je wat je met die vorkjes moet doen?’

‘Ja. In m’n mond steken.’

‘Nee, serieus – je moet ze mérken. Dan hou je ze makkelijker uit elkaar. Wij hebben ze allemaal een eigen ringetje gegeven, hè Betty?’

‘Ja. Rood, geel, zwart, wit, groen en eh...’

‘Pimpelpaars met een geel randje.’

‘Je kunt het beste eerst een schep saus op je bord nemen.’

‘Ja, alsjeblieft Koos. Van elke saus een flinke schep. In de keuken is nog meer.’

‘Waar háál je dat stokbrood toch, Freek?’

‘Goed hè? Daar hebben wij ons eigen bakkertje voor. Els? Geef jij Peter straks even het adresje van ons bakker-tje?’

‘Is dit de béarnaise, Joop?’

‘Even wachten Hans. Jongens. Hans vraagt naar de béarnaise. O, dácht ik het niet? Carla heeft de béarnaise weer ingepikt hoor. Zeg laat je nog wat voor óns over Carla?’

‘Heb jij al Red Hot Sauce Jan? Je móet een lik Red Hot

Sauce nemen hoor. Dat brandt je tong af, maar je weet niet wat je proeft.'

'Zeg, jongens, ik dénk wel 's als ik zo'n tafel bekijk hè...'

'Ssst. Luisteren lui: Harry dénkt wel 's!'

'Dan denk ik wel 's: Biafra.'

'Hè gats Harry, laten we dat nou alsjeblijft even vergeten vanavond. Zoals wij hier zitten kunnen we tóch niks voor die mensen doen.'

'Was dit jouw vorkje, Sacha? Of is het mijn prikkertje?'

'Ja jongens, hou wel je eigen vorkje in de gaten hè!'

'Ieder voor zich en God voor ons allen.'

'Daarom zeg ik: je moet ze mérken. Zo gebeurd, en dan kun je de zaak altijd uit elkaar houden.'

'Moet je mijn bord nou 's zien – dat is nú alweer een rommeltje.'

'Kijk 's naar het bord van Atie, jongens – aaaaaah wat een smerboel maakt Atie d'r weer van!'

'Zeg jij nou maar niks, Leopold. Weet je trouwens wel zeker dat je mijn vlees niet hebt? Ik geloof dat je stiekem mijn stuk hebt ingepikt. Stiekem, op de bodem van de pan.'

'Wordt het vet niet een beetje te heet, Adelheid?'

'Ja, misschien wel. Ach Jochem – doe jij even de deksel op het brandertje.'

'Gekke kleur blauw toch altijd weer, spiritus.'

'Wie heeft 'm er nou het laatste ingestoken? Jij soms Jacques?'

'Nee, Robert, ik denk Machteld.'

'Dan zou ik 'm er maar eens uithalen, Machteld, anders is je vleesje straks helemaal weggeschrompeld.'

'Hoor je dat jongens? Johan is bang dat Machteld d'r vleesje is weggeschrompeld!'

'De stemming stijgt, het peil daalt.'

'Alles uit, behalve het licht.'

‘Allemaal even zoeken naar het stukje van Bastiaan, jongens. Even met je vork over de bodem.’

‘Ben je niet bang dat het vet nu ietsjes te koud is, Adelheid?’

‘Ja, misschien wel. Ach, Jochem – steek jij het pitje nog even aan.’

‘Dat vind ik het vóórdeel van rosé: je kunt het overal bij drinken.’

‘Wie heeft de barbecue sauce? Niet allemaal tegelijk hoor!’

‘Opstellen in rijen van vier.’

‘Moet je nou toch ’s kijken; dat was een pónnd kalfsvlees zeg!’

‘Ja, daar kun je op rekenen als je Herman te eten vraagt.’

‘Zeg schei uit, Gerard! Ik heb misschien vijf keer geprikt!’

‘Heeft dit stukje gezondigd?’

‘Dat stokbrood is gewoon nog wárm zeg, voelen jullie dat?’

‘Pas op, Greet: je vork glijdt weg.’

‘Weet je wat ik zo prettig vind? Als je genoeg vorkjes hebt, kun je het desnoods met een hele groep eten, hè?’

‘Goed nieuws, jongens!’

‘Ik verkondig u een blijde boodschap...’

‘Volgende week bij Trees en Kasper.’

‘Ja. En als wij nou eens káásfondue maken?’

FILM

‘Maar denk je dat ’t kan, in Nederland?’

‘Ik zou het graag willen omdraaien: ik zie niet in waarom het niet zou kunnen.’

‘Goed. Een keiharde gangsterfilm dus. Kun je ongeveer een genre aangeven?’

‘Ja. Ik dacht eerst aan iets Riffi-achtigs, maar daar heb je under-actors voor nodig en dat ging niet.’

‘Hoezo niet?’

‘Wies Andersen zat al vast en Kees Brusse is te duur.’

‘En wat nu?’

‘Dus wil ik meer dat je zegt de Amerikaanse kant op. Echt het spektakelwerk, met een achtervolging à la Bullitt erin. Maar dan gewoon ontzettend goed gedaan, weet je wel? Echt een achtervolging waarbij we gewoon een wagen in puin kunnen rijden. Een lelijk eindje of zo, of zo’n grote ouwe Amerikaan, dat is natuurlijk nóg mooier. Maar dat regelt Hammie de Beukelaar wel.’

‘Heb je al een lijntje?’

‘Jawel. Ik dacht aan een overval op een gepantserde geldtransportwagen. In de film is het dus zo dat er elke donderdagavond vier miljoen baar geld van de Nederlandse Bank naar Schiphol wordt getransporteerd.’

‘Kan het ook andersom?’

‘Ik denk het wel, maar dat moet ik nog even met de Amsterdamse politie opnemen. Maar op dit moment doet dat er nog niet zo gek veel toe: het gaat mij in de eerste plaats om dat transport hè? In mijn film staat dat trans-

port centraal. D'r zitten twee chauffeurs op die wagen (en die chauffeur van wie de vrouw eindelijk, na jaren, voor het eerst moet bevallen, wordt aan het slot doodgeschoten) en in die wagen, die we echt helemaal daarvoor moeten bouwen, zit een man in de controlekamer achter de cabine, en die man houdt telefonisch contact met de bank. Die man krijgt z'n route dus pas onderweg te horen. En die route (want het transport is perfect geregeld en dat is juist de uitdaging, zou je kunnen zeggen, voor de gangsters, voor Het Milieu) is alleen bekend aan de directeur van de bank en aan z'n secretaresse. Dat houdt namelijk in dat ik een lekker meisje op die bank kan zetten dat verliefd wordt op de leider van de bende, die haar regelmatig in een discothèque ontmoet (daar kan ik The Cats een nummer laten spelen) en zo weet hij dus welke route de wagen met die vier miljoen zal rijden, want zij krijgt dat weer van de computer door. Twee dagen van tevoren, anders hebben de gangsters geen tijd om de overval voor te bereiden, dat snap je wel.'

'Ja. De bankdirecteur, is dat Zijlstra zelf?'

'Nee, natuurlijk niet. Dat is toch geen hóófd? Je moet het trouwens helemaal lós van die bank zien. Ik heb gewoon een bánk nodig, weet je wel? Die directeur is trouwens zelf óók een beetje mysterieus, bijna-gangster-achtig type (Cor van Rijn), met een klein poedeltje, dat-ie altijd meesjouwt, of een angorakat of zo, en hij heeft één zo'n leren hand. Hij rommelt wat met goud en er is één douanebeambte die dat doorheeft (Henk Molenberg of Onno Molenkamp). Dus die licht de agent van de verzekering in (Will van Selst). Dan heb je dus vier partijen: de gangsters, de verzekering, de douane en de bank. Voor de vrouw van de bankdirecteur wou ik Linda Christian zien te krijgen.'

'En hoe zie je die gangsters?'

'Ja, die wou ik graag zo sympathiek mogelijk houden. Ik

dacht aan een man of vijf. Stuk voor stuk duidelijke specialisten, weet je wel? Dus één geweldig goeie schutter, één dynamietexpert en één vreselijk sterke jongen, bijvoorbeeld. Maar ze moeten met elkaar een ontzettende gein hebben, echt een hechte club, waarbij die onderlinge vriendschap als het ware overslaat op de kijker.’

‘Wou je hun daad nog psychologisch verklaren?’

‘Ja. Kijk: voor de leader wou ik al een overval op die wagen laten zien hè? Want in Het Milieu gaat het verhaal dat die wagens onneembaar zijn. Dus dat zie je dan hè? En bij die overval komt de broer van de latere leider om het leven. Die zie je op het asfalt liggen, in een vreselijke bloedplas. Maar dan staat z’n jongere broer, de latere leider dus, ergens tussen de toegestroomde mensen toe te kijken.’

‘En dan?’

‘Dan verandert er iets in die jongen. Dat zie je aan z’n ogen. En dan wil hij als het ware die broer wreken, dus dan gaat hij het allemaal nóg beter opzetten. Dus die jongere broer, waar ik Jules Hamel voor wou nemen, dan kan ik Maxim voor de leader laten doodschieten, die zie je dagenlang bezig met het filmen van de omgeving, enzovoort, enzovoort. Echt dat je d’r als kijker in méé gaat leven.’

‘Oké. Maar denk je dat ’t kan, in Nederland?’

‘Ik zou het graag willen omdraaien: waarom denk jij nou eigenlijk dat het níet zou kunnen?’

ONZE ZOON

‘Hoe heet dat ook alweer, Frits, wat onze Hans daar doet?’

‘Production Manager.’

‘O ja, manager. Hij heeft veertig man onder zich.’

‘Dertig.’

‘Nou ja, dertig. Maar dan moet je er wél even bij vertellen dat Hans net negenentwintig is geworden. Dat zou hij hier in Nederland natuurlijk nooit bereikt hebben, dertig man onder zich, op z’n negenentwintigste. Papiertjes – dat is toch het enige dat hier telt? Papiertjes, kruiwagens en diploma’s. Terwijl ze daar, in Amerika, echt op kwaliteiten letten. Hoe beter je kwaliteiten, hoe meer je verdient en hoe meer mensen je onder je krijgt. Time is money hè, dat merk je daar overal. Wat verdient Hans nu, Frits?’

‘Achthonderd dollar per maand.’

‘Achtduizend toch?’

‘Welnee mens, hoe kom je dáár nou bij?’

‘Nou ja goed. Achthonderd dollar. Maar dat is omgerekend zo’n drieduizend gulden per maand, heeft Hans ons verteld. Terwijl de dollar... hoeveel is de dollar ook alweer Frits?’

‘Driezeftig, drievijfenzestig...’

‘Ja, precies. Dus zeg maar vier hè. Dat betekent dat Hans op z’n negenentwintigste viermaal drieduizend is twaalfduizend gulden per maand verdient. Dat begrijp je ook wel als je het huis ziet. Had jij die foto’s, Frits?’

‘Nee, jij. Al weken.’

‘O ja. Nou kijk, hier bijvoorbeeld. Dit hebben ze dus he-

lemaal doorgebroken en daar heeft Hans een geweldige open haard laten metselen. Hij is een beetje bewogen dus nou lijkt het net een grote scheur in de muur, maar het is dus een open haard. Dat heeft tweeduizend dollar gekost.'

'Tweehónderd dollar.'

'Nou goed, tweehonderd. Maar dat verdient hij daar dus in een dág, tweehonderd dollar. En dit is Cathy, z'n vrouw. Echt een heel lief vrouwtje hoor, als je bedenkt dat ze onze taal niet spreekt. Nou waren we er pas voor de tweede keer, dus dan is alles nog een beetje onwennig, maar we zijn vast van plan eens in de drie jaar te gaan en dan trekt zoiets snel bij. Nee, ik vóel dat we elkaar liggen, Cathy en ik. Vind jij ook niet Frits?'

'Ik weet 't niet. Ik krijg geen hoogte van dat kind.'

'Ach welja. Ik had nu alweer veel meer contact met 'r dan in '65. O en kijk die hummel nou toch 's! Hier zit-ie in z'n badje. Daar was-ie net twee geworden. Hij kan nu al bijna Oma zeggen. Je moet rekenen dat zo'n kind als het ware opgroeit met enkel Engels, dus dat heeft z'n tijd nodig hè? Maar Hans zou het met 'm repeteren, heeft-ie beloofd. Ik vóel gewoon dat-ie in '72 keurig Oma en Opa zal kunnen zeggen. En dit is Cathy weer. Hier kijkt ze alleen weer een beetje kwaad.'

'Ja, geen wonder.'

'Hoezo?'

'Geen wonder dat ze daar kwaad kijkt.'

'Hoe bedoel je Frits?'

'Hoe bedóel je, vraagt ze. Dat was die middag van dat géld.'

'Van welk geld?'

'Welja, van wélk geld. Over welk geld zouden wij het nou hebben gehad, denk je?'

'Over het reisgeld.'

'Precies. Jij moest weer zo nodig beginnen over dat dure

vliegen en dat we toch eigenlijk wat vaker zouden moeten kunnen komen.'

'Maar dat ís toch zo Frits? Dat zeggen we toch elke dag tegen elkaar, dat we desnoods mórgen weer zouden willen gaan?'

'Alsjeblieft, alsjeblieft. Je móet die dingen niet zeggen waar Hans bij is. Zij gúnt het ons niet, echt niet. Dat is helemaal geen drama, want het blijft ten slotte Hans z'n vrouw, maar begin jij er dan alsjeblieft niet elke keer over!'

'Ach, elke keer... eens in de drie jaar, noem jij dat elke keer?'

'Toch zou je mij een groot plezier doen als je daar voortaan je mond over hield.'

'Goed Frits. Kijk: hier is Hans op de zaak. En dat zijn dus een paar van de veertig mensen, die-ie onder zich heeft. Helemaal geen negers erbij. Dat zei Hans nog: Mamma, zei-ie, maak je alsjeblieft geen zorgen over het negerprobleem, want dat bestáát hier niet.'

'Toch is twee weken te lang, echt. Je mag het Hans niet aandoen. Dat kan-ie ook nooit op z'n werk verantwoorden, twee weken. Dan heeft-ie als wij weg zijn nog maar één week vakantie over.'

'Maar hij hóeft toch geen vakantie te nemen als wij straks weer komen?'

'Ja, wat wou je dan? Twee weken lang alleen met Cathy? Plús haar ouders die de hele dag over de vloer komen? En alleen met die kleine hummel contact hebben? En Hans in die twee weken alleen na zessen zien?'

DOOD

‘Ik wist niet wat ik hoorde. Ik moest me echt even vasthouden.’

‘Ik heb drie keer overgegeven. En nu voel ik het nóg af en toe opkomen.’

‘Je denkt dat je hard geworden bent, want het is tenslotte niet het eerste geval dat je meemaakt. Je denkt dat je er in twee, pak weg drie dagen overheen bent – nou vergeet het maar. Ik heb het nu nóg, als ik opsta. Dat machteloze gevoel, dat je weet dat er iets aan de hand is, dat er iets niet meer is, iets dat nooit meer terugkomt.’

‘Pats, boem, weg. En nog géén vijfendertig. Het zijn altijd de verkeerde jongens die gaan.’

‘De mortibus nil nisi bene...’

‘Weet ik wel, weet ik wel, maar in zijn geval wás het gewoon zo. Ik heb zelden zo’n goeie jongen meegemaakt. Ik kende hem precies vijftien jaar dus dat is niet bepaald iets dat je van de ene op de andere dag vergeet. Sinds La Cour-tine, kende ik hem eigenlijk.’

‘O. Maar dan heb jij hem dus nooit in Den Bosch meege-maakt.’

‘Eh... nee.’

‘Ik dus wel. Ik kende hem op de kop af zéventien jaar. Echt als m’n broekzak, als een broer, zou ik bijna zeggen. Ik ken weinig mensen met wie ik zóveel contact had.’

‘Dat bedoel ik ja. Hij vertelde mij werkelijk álles. Altijd.’

‘Ook buiten de werksector?’

‘Juist buiten de werksector. Ik wist precies hoe hij er pri-

vé aan toe was. Ik geloof dat er niet veel zijn die weten hoe hij werkelijk was. Ik geloof dat ik echt een van de weinigen ben, die dat weet. Een van de bevoorrechten, zou ik bijna willen zeggen. Daar ben ik nog altijd blij om, dat ik dat weet.'

'Ik geloof dat ik precies voel wat je bedoelt. Want als er iemand was aan wie hij alles maar dan ook alles vertelde, dan was ik het wel. Ik heb hem meegemaakt in de tijd dat hij het echt moeilijk had hè, dat hij echt niet wist hoe hij eruit moest komen. Dat zei hij dan wel 's, als ik hem weer met het een of ander geholpen had of zo, dan zei hij wel 's dat hij niet wist wat hij zonder mij had moeten beginnen. Maar daar wou ik natuurlijk nooit iets van weten, van zulke bedankjes. Hoewel het aan de andere kant onze verhouding wel weer tékent. Zéventien jaar.'

'Ja. Pffft. Weg. Foetsie. En the show must go on, hè? Soms vraag je je wel eens af wat het allemaal voor zin heeft. Ik ben de laatste dagen érg aan het bestaan van een God überhaupt gaan twijfelen. Zo diep gaat het namelijk bij mij. Nou komt dat natuurlijk ook omdat ik de laatste ben die hem gezien heeft, dan werkt zoiets extra indringend hè?'

'Wanneer heb jij hem dan voor het laatst gezien?'

'Donderdag.'

'Diezélfdé donderdag?'

'Ja.'

'Hoe laat?'

'Nou, laat 's kijken – dat zal een uurtje of drie geweest zijn.'

'Ooooo; maar dan was jij dus al weg, toen ik kwam.'

'Hoe laat kwam jij dan?'

'Halfvijf. En toen heb ik nog een heel goed gesprek met hem gehad. Waarschijnlijk het laatste goede gesprek dat hij heeft mogen hebben, de stakker.'

'Dat bestaat niet.'

‘Wat?’

‘Dat bestáát niet, halfvijf. Ik heb vanaf drie uur zéker tot bij vijven met hem zitten praten. En toen moest hij dus weg, naar Arnhem. En daarna is het gebeurd. Ik was dus de laatste die hem voor zijn dood nog heeft mogen zien.’

‘Hoe kom je dáár nou bij? Ik kwam om halfvijf binnen en toen zat hij alleen achter zijn bureau en er was verder niemand meer in huis. Hij heeft zelfs met geen woord over jou gespróken. Weet je wel zeker dat je er donderdag was? Was het geen woensdag?’

‘Ja kom. Ik zal niet weten wanneer ik voor het laatst bij hem was. Dónderdag was het. En donderdag heb ik als laatste met hem gesproken. Van drie tot zéker vijf voor vijf. Daarom moest ik juist zo overgeven deze week. Anders zou het me toch nooit zo hebben aangegrepen? Ik vond het lullig genoeg, dat ik me niet vrij kon maken voor de begrafenis.’

‘Dat is úitgesloten, dat jij tot bij vijven met hem hebt zitten praten. Ik kwam om halfvijf binnen en toen was er niemand en dat weet ik zeker omdat ik de trein van kwart over drie had. Ik kan je het kaartje nog laten zien, als je het niet gelooft.’

‘Ach schei uit jongen, schei toch alsjeblieft uit. Waar zie je me nou eigenlijk voor áán? Toen ik wegging stond hij nota bene al in z’n jas, om naar Arnhem te gaan. Diezelfde jas waarmee ze hem uit z’n auto hebben gezaagd. Dus wat wil je nou eigenlijk?’

‘Weet je wat jij kan doen?’

‘Nou?’

‘Doodvallen.’

KEES

‘Ongelofelijk. En nou een moeilijke vraag Leen. Het is nu alweer zo’n anderhalve week geleden, maar ik wil het toch nog graag even van je weten. Jij ként Kees, je weet wat hij waard is, maar had jij dit verwacht? Ik bedoel dit: je wist natuurlijk wel dat er een goeie tijd inzat, maar had jij verwacht dat die tijd zó verschrikkelijk goed zou zijn? Of dacht je bij jezelf: nou we zullen wel zien wat het wordt.’

‘Ja... eh, wilt u de vraag misschien nog één keer herhalen?’

‘Tuurlijk Leen. Kijk: waar ik nou zo benieuwd naar ben dat is of jij deze tijd, deze formidabele tijd, deze explosie kunnen we het gerust noemen, of jij daar dus min of meer stiekem op had gerekend.’

‘Je bedoelt dus of ik het had verwacht?’

‘Precies ja.’

‘Nee, ik had het niet verwacht. Je hoopt natuurlijk wel altijd op een goeie prestatie en bij Kees zit er meestal eigenlijk wel een verrassing in, maar dat dit uit de bus zou komen... nee.’

‘Dat had jij niet verwacht hè?’

‘Nee, inderdaad, daar had ik zelfs niet op durven hopen.’

‘Nee, dat kan ik me best voorstellen, want het is een ongelóoflijke tijd geworden. Hoe staat het met jóu Jan? Wat dacht jíj toen Kees wegging? Had jij zó’n fabelachtige tijd verwacht? Of dacht je misschien: nou, we hebben er alles aan gedaan en laten we er nu maar het beste van hopen.’

‘Ach, er blijven natuurlijk altijd onzekere factoren hè?’

‘Precies, dat dacht ik ook. Maar had jij érgens niet het gevoel dat het wel zou lukken met Kees?’

‘Ja, ergens hoop je daar natuurlijk wel op, maar het is van zoveel dingen afhankelijk hè? Je kan er natuurlijk nooit té vast op rekenen.’

‘Dus als ik het goed begrijp Jan, dan had jij deze tijd óók niet verwacht?’

‘Nee. Als ik eerlijk moet zijn: nee. Ik had wel op een góeie tijd gerekend, ik rekende zelfs op een héle goeie tijd, maar dat Kees dit zou rijden... nee. Dat had ik niet verwacht. Dat kún je ook eigenlijk niet verwachten hè? Daarvoor zijn er te veel onzekerheden die meespelen.’

‘Ja. Dank je wel Jan. Nu nog een vraag aan jou Leen: was je niet bang dat Kees onderweg in elkaar zou klappen? Ik bedoel Kees is uiteindelijk óók maar een mens, Kees is nu eenmaal geen machine. Maakte dat jou niet een beetje bang? Dacht jij niet af en toe van: jongens als-ie dat maar houdt?’

‘Nee.’

‘Nee, zegt Leen. Waarom niet Leen?’

‘Nou kijk: er bestaat natuurlijk altijd ’n kans dat zo’n jongen plotseling in elkaar klapt. Ik was daar ook echt wel even bang voor. Ik zag die rondetijden en ik dacht: als Kees dát maar houdt. Maar op een gegeven moment dan zie je dat Kees goed draait en dan zie je ook dat hij goed blijft draaien en dan merk je gewoon dat hij niet in elkaar klapt hè? Maar het blijft natuurlijk altijd mogelijk. Dat wel ja. Het blijft een mens hè? ’t Is nou eenmaal geen machine.’

‘Precies Leen. Al kun je eigenlijk nauwelijks geloven dat die formidabele tijd door een mens gemaakt is hè? Er zit bijna een machinale regelmaat in die rondetijden, vind je ook niet?’

‘Inderdaad ja.’

‘Ongelofelijk. Hoe staat het met jóu Jan. Jij stond daar

aan de kant van de baan en je zag Kees draaien en heb je je toen niet even afgevraagd of Kees dit vol zou houden? Of wist jij gewoon zeker dat Kees niet in elkaar zou klappen?’

‘Nou kijk, dat weet je natuurlijk nooit zeker hè? Zelfs met Kees niet.’

‘Zelfs met Kees niet nee, zeg dat wel Jan.’

‘Dus toen Kees zo verschrikkelijk hard wegging dacht ik echt wel even: nounou, als dát maar niet te hard gaat.’

‘Toen was je dus echt wel even bang dat Kees in elkaar zou storten?’

‘Ach, bang. ’t Is zo’n groot woord hè, bang. Nee, ik geloof niet dat ik bang was. Ik wist dat Kees ’t kon, Kees kán dat volhouden, zo’n tempo. Dat heeft-ie trouwens wel bewezen, dacht ik zo.’

‘Dat dacht ik ook wel ja. Zo jongens, en nou de Wereldkampioenschappen hè? Wat denk je d’r van Leen: verwacht je wéér zulke tijden van Kees?’

‘Ja, ik weet het niet hè? ’t Zit er bij Kees natuurlijk altijd wel min of meer in hè, een goeie tijd. Maar of z’n tijden wéér zo goed zullen zijn... ik weet het niet. Ik hoop het natuurlijk wel, maar het is van zoveel factoren afhankelijk hè?’

‘Denk jij er ook zo over Jan?’

‘Ja, het blijven mensen hè, die jongens. ’t Zijn nou eenmaal geen machines. Maar ik heb wel goede hoop, dat wel.’

‘Fijn jongens. Dus het ziet er wel naar uit dat er straks weer een paar héle gekke, hele fijne dingen kunnen gaan gebeuren. Ik zou zeggen: bedankt voor het kijkje in de keuken en vooral bedankt voor jullie komst naar de studio.’